

Eftirlønirnar hækka

Hækkingarnar fóru fram í október í fjór

Upphæddirnar á fólkaeftirlönum og öðrum sosialum veitingum eru hækkaðar, og fóru hækkingar fram 1. október í fjór. Móttakarar eiga sýnið eftirgjald til góðar fyrir seinasta mánað.

Flestu deildarupphæddirnar eru hækkaðar við 15 pst. undantikið barnaískoytið. Eftirgjaldið verður so stótt frá eini helvt av einum mánaðargjaldi upp ímóti einum heilum mánaðargjaldi.

Fyrstu eftirgjöldini saman við eftirlönum fyrir apríl vóru útgöldin um 24. mars, og tá næstu eftirlöngjöldini, sum verða útgöldin um 25. í hs., bert umfata má-gjöldini, verða upphæddirnar minni enn tær, ið útgöldnar vóru 24. mars.

B
R
Ø
V



Mótmæli frá Öyggyjafraframa viðvíkjandi gongdini í útvarps-sendingini 23.3. um EEC

Í sendingini um EEC 23.3. har móðgevarin hjá landsstýrinum í marknaðarmálum, Einar Kalls-

berg, helt fyrilestur um EEC. og har umboðsmenn fyrir nakrar politiskar rørsur og feløg hövdu fingið loyvi at seta fram spurningar til ráðgevaran og annars koma við viðmerkingum, er tað farið fram, at eitt prinsipielt úttalið frá einum av andstöðuleiðaranum er bliðið klípt burtur.

Stjórnin í Öyggyjafraframa meinar at henda hending ikki kann lýsast sum annað enn eitt reit og nakið fascistiskt álöp á andstöðuna. Stjórnin ætlar sær ikki her at gera nakra meting um prinsipieltalið hjá leiðaranum í tjóðveldisflokkinum, Erlendur Patursson, er rætt ella skeiv.

Tað sum hevur týðning er, at hetta er eitt sera ódemokratiskt álöp á andstöðuni, sum heild. Tann samlaða andstöðan og all ar kreftir sum ganga inn fyrir politiskum frælsi eiga at taka hetta til eftirtektar og gera sína meting um hvat vit kunnu vænta í framtíðini.

Vit heita á allar demokratiskar kreftir her á landi um at taka undir við mótmælinum og krevja, at tey sum hava ábyrgdina verða drigin til svors, og at hendingin verður alment umborin.

Annars eiga vit ikki at siggyja hendingina sum eitt eindomi. Í tveimum teim mest álvarsomu politisku málum, ið frammi eru í dag, fiskimarksmálið og

EEC-málið, hevur landsstýrið tann politikk at tað tegir sum mest við teirra ætlanum.

Í fiskimarksmálinum kom hetta serliga fram, tá lögmaðurin, Atli Dam, noktaði at geva frágreiðing um hvat samráðingarnar við Ongland snúgva seg um; í EEC-málinum hevur antin valdað fullkomulig tög frá landsstýrisins síðu ella einkisigandi frágreiðingar. Útvarpið hevur fleiri ferðir ikki nevnt eitt orð um tiltøk hjá móttøðufólki í EEC og fiskimarksmálinum.

Annars átalat vit, at ikki ein so týðandi rørsla sum Fólka-fylkingin og at einig umboðsmaður fyrir kommunistarnar er biðin at luttaka í útvarpsjakinum.

Grundtreytin fyrir politiskari stóðtøkan er, at fólkid til allar tíðir kann fáa fulla vitan um hvønn politikk landsstýrið og allar tær politisku rørsurnar færa. Verður henda grundtreyt ikki uppfyllt, er øll tala um demokrati tøm orð, tá eru vit á leið til fascisim.

Stjórnin í Öyggyjafraframa
(Tórshavnar deild)

Viðmerking: Vit taka fullt undir við mótmælinum, og halda tað vera skeivt av útvarpinum



at kuta Erlend Patursson burturúr. Teir skuldu heldur givið lurtarunum høvi til at hoyrt hansara onkisigandi úttanotos, og hansara persónliga brígl ímóti Einari Kallsberg — tað eykendi manning.

Blasstj.

KÆRLEIKSØVUND

JOHNSIGURD JOHANNESSEN týddi

1. PARTUR

Ein góðan várdag, hetta var í 1949, hitti ein ungur dani, Flemming R., ein norðmann, sum segði seg vera stjóra og vera úr Oslo.

— Eg eri ánari av einum ferðamannagistingarhúsi í Breidablikk í Vradal, sum liggur nærindis Kristianssand, segði norðmaðurin og lætst verða fryntligur.

— Nú er tað soleiðis, helt hann fram, at gistingarhúsið trýtur ein ágrýtnan mann, taka tygum av? spurdi norðmaðurin. Já, helt Flemming. Eitt fráfríkt tilbøð.

— Eg hugsi eg taki av, segði hann.

Hann gjordi seg beinan vegin ferðabúnan og helt leiðina til Kristianssand og síðan til Breidablikk, har gistingarhúsið var.

Tá Flemming var komin til Breidablikk og navngav seg á gistingarhúsinum kendi hann, at hon, hann talaði við, hevði so lógid eynabrá, júst slíkt eynabrá, sum skilti hon ikki rættliga, hvat hann segði.

— Eg skilji ikki rættliga, segði hon. Eg kenni onki til handa »stjóran«, tygum tosa um, og sum skal hava sagt tað, sum tygum siga, at gistingarhúsið trýtur arbeiðsmegi. Nei,

eg veit satt at siga onki um, at tygum skulu verða settur í starv her á gistingarhúsinum, helt hon fram, tí, skilja tygum, eg eri ánari av gistingarhúsinum, segði kvinnan.

Hetta kom Flemmingi dátt við, og hugsaði hann, at her var okkurt lógid farið fram.

Tað var onki at gera, segði Flemming við seg sjálfan, og av gjordi at fara heim aftur til Danmarkar.

Og hevði hann sloppið heim aftur, vildi onki verði hent, men so skuldi ikki verða.

Ongin sleppur undan lagnum síni, verður tíðum tikið til, og hetta mátti ásnast, eini í hesum føri.

Ein gomul frúgv varð atvoldin til, at Flemming varð verandi á Breidablikk. Hon sat við gluggan og sá hann fara so syrgjan og niðurbendan burtur frá gistingarhúsinum.

Hon rópti á dótturina, kvinnuna, ið átti gistingarhúsløð, og heitið á hana um at forða Flemmingi at fara heimaftur.

— Aftaná at eg havi hoyrt seguna, sum tú, dóttirin, hevur sagt mær, kann eg ikki annað enn geva tí unga dananum viðhald, segði tann gamla frúgv.

Flemming var ikki komin langt frá gistingarhúsinum, áður enn eitt sendibøð frá gistingarhúsinum bar fram bóðini,

at hann skuldi fáa siarv á gistingarhúsinum, fyrbils eina royndartíð.

Flemming tók av tilbøðnum og var verandi á gistingarhúsinum alt summarið. Tíðin leið, og tað gjordist aftur vár.

Eitt leygarkvöldið, meðan henda árstíðin enn var, varð hildin veitsla á gistingarhúsinum, og her var tað, at Flemming hitti Randi Muren, ein ung, vökur genta á at lita. Tey dansaðu og vóru glád saman við hinum, sum vóru á veitsluni, og aftan veitsluna fylgdust tey í teirri ljósu várnáttini.

Men Flemming varnaðist skjótt, at Randi vildi ikki kennast við kenstur hansara. Hon segði, at hon hevði ein vin, Oddvar at navn, og meðan Oddvar vitjaði í Vraadal summarið eftir, kvetti Randi alt samband við Flemming. Hetta gjordist honum ein dyggur smeytur, sum, eftir hvat hann sjálvur skilti, bar alt ov stóran alsk til ta ungu, vökru Randi.

Hetta tók honum so dygt, at hann hótti við sjálmvörði.

Og henda ræðuliga hugsan hansara mundi verði veruleiki, men hann varð bjargaður í evstu stund, og avgjordi at fara heimaftur til Danmarkar.

Oddvar, ið las læknafróði í Lund, og Flemming, vóru ikki teir einastu, sum bóru alsk

til Randi, ið las til lærara í Kristianssand.

Carstein Brekke, hevði lokið studentspróg og sum eini las í Kristianssand, mundi vera tann fyrsti, sum hevði borið alsk til Randi.

Carstein var 25 ára gamal og búði í Stavanger.

Faðir hansara var arbeiðsmaður, men hóast tey trógu korini, høvdu vilji og áreði Carsteins stuðlað honum almikið, og tað eydnaðist honum at fáa handils- og studentspróg.

Í 1948 var hann byrjaður við lesnaði sínum í Kristianssand.

Frá teirri stund varð tilvera hansara broytt púra, tí hann hevði fingið hug á Randi Muren Frammanundan hevði Carstein verið iðin, og fingið frálík umdomi, bæði í skúla og á arbeiðsplássum.

Hetta var fyrsta ferðin, at hann hevði lagt ást á kvinnu, og av somu orsök bar hann ógvusligar kenstur.

Randi skilti stóðu hansara, hóast hon als ikki bar alsk til hansara, og greiddi honum frá, at hann skuldi ikki gera ser alt ov stóran ælanir, tí hon var ikki sinnad at hava drong soleiðis í loyndum og hin skuldi ikki vita av nokrum.

janúar 1949 segði Randi

Carstein frá, at hon og Oddvar skuldi trúlovast, men legði hon aftrat, at vinarlagið teirra millum skuldi ikki verða ávirkað av hesum.

Um tað mundi, Oddvar og Randi skuldu trúlovast, fingi tey hópin av brøvum við ymsiskum innihaldi, hvørs sendarar tey kendu onki til.

Ein, ið nevndi seg Signe Lundgren, segði í einum brævi, at hon, Signe, var við barn, og at Oddvar var faðir at barninum. Hann hevði svikið hana, tí hon var ikki nóg mikil »fina«, sum hon tók til. »Val-signaða Randi, lat meg fáa Oddvar aftur, men fyrir Guds skuld, sig honum onki um brævið.«

Brøvini, sum Randi og Oddvar fingi, vóru skrivað av eini ókendari hond, og tey bæði høvdu miklar trupulleikar at koma eftir, hvør skrivaði brøvini. Carstein Brekke fekk um sama mundi eini hópin av brøvum, hvørs sendarar hann heldur ikki kendi. Hann og Randi talaðu saman um, hvør tað mundi vera, ið skrivaði brøvini, men hóast nógvar hugsanir og metingar, so varð tað bert til illgjøgningar um ávisar persónar, teirra millum Flemming!

(Framhald)